

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΙΚ

Ἡ κόρη τῆς προδομένης

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Κλάρα κοκκίνισε καὶ γύρισε ἄλλοτὸ κεφάλι τῆς.
— Ὀχι, εἶπε μὲ τόνο κάτωσ ἀπότομο, ἐκείνους που θὰ μοῦ μιλούσαν γιὰ ἔρωτα, δὲν θὰ τοὺς πιστεύω ποτέ.

Βαθεῖα οἰσιπὴ ἀπλώθηκε μεταξὺ τους. Ὁ Τζιλ, μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, φαινόταν νὰ κυττάζῃ μὲ πρῶσοχὴ τὸ κέντημα ποὺ ἦταν ἀπλωμένο ἄπάνω στὰ γόνατα τῆς Κλάρας—ἐκτός πειὰ ἂν κυττάζε τὰ λεπτὰ χεράκια ποὺ ἔτρεμαν ἐλαφρά, καθὼς ἦσαν σταυρωμένα πάνω ἀπ' αὐτό.

Ἐξαφνα σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Λοιπόν, γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω, θὰ πάω νὰ περάσω μερικὲς στιγμὲς μ' αὐτὴ τὴν ἀνυπόφορη Μάττυ. Μὰ, ὡς ἀνταμοιβή, θὰ σὰς ζητήσω μιὰ χάρι!...

— Τί λοιπόν; ρώτησε ἡ νέα, ὑψώνοντας πρὸς αὐτὸν τὸ χαμογελαστὸ βλέμμα τῆς.

— Νὰ μοῦ δώσετε ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἀρνηθήκατε ἄλλοτε... Ἐμῆς, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ποὺ σὰς ζήτησα ἕνα τριαντάφυλλο;

Ἡ Κλάρα κοκκίνισε πάλι καὶ ἀπάντησε:

— Θὰ ἤθελα νὰ σὰς ἀπαντήσω ὅπως τότε: δὲν ἔχετε παρὰ νὰ διαλέξετε ὁποῖο ρόδο σὰς ἀρέσει!

— Δὲν θὰ φανῆτε πάλι τόσο σκληρὴ πρὸς τὸ φτωχὸ ἐξάδελφὸ σας ποὺ θὰ σὰς ἀφήσῃ σὲ λίγο. Νὰ! αὐτὸ τὸ λουλουδί, αὐτὴ τὴν ἀνάμνησί σας, σὰς τὸ ζητῶ γονατιστός!

Καὶ συνδυάζοντας τὸ λόγο μὲ τὸ ἔργο, ἀκούμπησε τὸ ἕνα γόνατό του κατὰ γῆς, μπροστὰ τῆς.

— Τζιλ, εἶστε τρελλός! φώναξε ἡ Κλάρα. Σηκωθήτε γρήγορα! Ἄρῃστε πειὰ αὐτὸ τὸ ἀστεῖο!... Μπορεῖ νὰ ἔρθῃ κανεὶς!...

— Δοστε μοι τὸ ρόδο μου, Κλάρα!

Ἡ νέα σηκώθηκε γρήγορα καὶ γυρίζοντας πίσω, ἀπλώσε τὸ χέρι πρὸς τὰ ἀνήθ που σκέπαζαν τὸν παλιὸ τοῖχο τῆς ἐκκλησίας. Διαλέξε ἕνα πορφύρο ρόδο καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Τζιλ, ὁ ὁποῖος σηκώθηκε ἄμεσως.

— Πάρτε το, τυραννικὸ ἐξάδελφε! εἶπε. Καὶ κυττάχτε τί ἐπαθα ἐξ αἰτίας σας.

Καὶ τοῦ ἔδειξε ἕνα ἀπὸ τὰ δάχτυλά τῆς, στὸ ὁποῖο τὸ τοῖμα ἑνὸς ἀγκυθιοῦ εἶχε κάνει νὰ σπάσῃ μιὰ σταγόνα αἶμα.

— Ὁ! συνιώνην, Κλάρα!... Μετανοῶ τώρα γιὰ τὴν ἀξίωσί μου!

Μὰ ἐκείνη τὸν διέκοψε χαμογελώντας καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὴν παίρνετε αὐτὸ τὸ ἀπελιπισμένο ὕφος... Δὲν εἶνε τίποτε αὐτὸ ποὺ ἔπαθα. Καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη ποὺ σὰς εὐχαρίστησα, πρὶν σὰς ἀποχαιρετήσω...

— Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια... Μὰ ἐπιτρέψατέ μου, ἐπὶ τῆ ἐυκαιρίᾳ τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας, ἐπιτρέψατέ μου νὰ φιλήσω αὐτὸ τὸ μικρὸ χέρι ποὺ πληγώθηκε ἐξ αἰτίας μου...

— Ἐνα ἐλαφρὸ κόκκινο χρῶμα ἀπλώθηκε στὰ μάγουλα τῆς Κλάρας, ἡ ὁποία θυμήθηκε χωρὶς ἄλλο τὴ σκηνὴ ποὺ ἔγινε μεταξὺ τους τὴν ἡμέρα τῆς ἀφίξεως τοῦ Τζιλ.

Ἡ Κλάρα κοκκίνισε καὶ γύρισε ἄλλοτὸ κεφάλι τῆς.
— Ὁ ὑπόκομος τὸ κατάλαβε, γιὰ τὴν ψιθύριση μὲ τὸν ἐπιτιμητικό:

— Μην σκακεῖτε ἀκόμα ἐναντίον μου;

— Ὀχι, Τζιλ, τοῦ ἀπάντησε ἡ Κλάρα.

Καὶ συγχρόνως ἀπλώσε πρὸς αὐτὸν τὸ χέρι τῆς. Τὰ χεῖλη τοῦ νέου τὸ φίλησαν διακριτικά.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ Κλάρα, εἶπε ἀνορθωνόμενος. Τώρα, ξέρω ὅτι καμμιά ὀπισθοβουλία δὲν ὑπάρχει πειὰ μεταξὺ μας κ' ἔτι ἀπόχρηστα ὀλιγα ἔχεις νὰ ἐπιποσούνη... Ὁρεβοῦρα... Ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ

οκεφτόσατε καμμιά φορὰ!... Ἐ;...

— Ναι, θὰ προσεύχωμαι γιὰ σὰς...

— Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς, Κλάρα...

Ἐσφιξε γιὰ τελευταία φορὰ τὰ δάχτυλα τοῦ χεριοῦ τῆς ποὺ τὸν κρατοῦσε ἀκόμα στὸ δικό του, τὸλιξε μὲ μιὰ συγκινημένη ματιὰ αὐτὸ τὸ γοητευτικὸ πρόσωπο...καὶ ἀπομακρύνθηκε, παίρνοντας μαζὺ του τὴν εἰκόνα τὸν ὑπέρογων αὐτῶν ματιῶν, μέσα στὰ ὁποῖα κλεινόταν ἡ ἀγνή, φλογερὴ καὶ περιήφανη ψυχὴ τῆς Κλάρας...

Ἐκείνη τὸν ἀκολούθησε μὲ τὸ βλέμμα, ὡστόσο ἐξαφανίστηκε. Γότῃ κάθησε πάλι κ' ἔσκυψε γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ἐργόχειρό τῆς ποὺ εἶχε πέσει καταγῆς. Μὰ ἔμεινε ἐπὶ πολλὴ ὥρα χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτε, ἀναρωτώντας ἐκπλακτῆ τὸν ἑαυτὸ τῆς, γιὰ τὴν φλωερῆσις αὐτοῦ τοῦ ἐξαδέλφου, ποὺ τόσο λίγο καιρὸ τὸν ἔξερε, τῆς προκαλοῦσε τόση θλίψη...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Τζιλ ἔνοιωσε χαρὰ γιὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ τῆς ἐξαδέλφου του, ὅταν ἔμαθε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ οἰνιῶ Νεράλντι, ὅτι ἡ Κλάρα εἶχε φύγει ἀπὸ θραδύς γιὰ τὴν Φλωερντία, ὅπου τὴν εἶχε προσκαλέσει μιὰ συγγενὴς τους ἀρρωστῆ.

Δὲν ἤθελε νὰ τὴν ξαναῖθῃ, μπροστὰ στὴ Μάττυ, κατὰ τὴν ἄρα τῆς ἀναχωρήσεώς του. Γιὰ τὴν ἀναγκαζόντουσαν νὰ ὑποκρίνεται μπροστὰ τῆς καὶ νὰ φερόταν σάν ξένου... Καὶ, παρ' ὅλ' αὐτὰ, ὑπῆρχε κίνδυνος ν' ἀντιληφθῇ τὰ πάντα τὸ διαπερατικὸ βλέμμα τῆς Μάττυ.

Ἐπειτα, ὁ Τζιλ ἔνοιωσε ὅτι ἡ εἰκόνα τῆς Κλάρας εἶχε ριζωθῆ βαθεῖα μέσα του καὶ ὅτι ἦταν προτιμότερο νὰ μὴ τὴν ξαναῖθῃ πειὰ τουλάχιστον γιὰ λίγο καιρὸ. Τὴν προηγουμένη, εἶχε καταλάβῃ, καθὼς τὴν ἀποχαιρετοῦσε, ὅτι μιὰ λέξις, ἕνα βλέμμα ἴσως, θὰ εἶχαν τὴν δύναμι νὰ τὸν κρατήσουν κοντὰ τῆς γιὰ πάντα...

Μὰ κ' ἡ Κλάρα ἔνοιωσε βαθεῖα αὐτὸ τὸ χωρισμό. Μιὰ φωτογραφία τοῦ Τζιλ, ποὺ τὴν ἄφρησε στὸν παπού τῆς γι' αὐτὴ τῆς ἔμεινε τώρα μόνη ἀνάμνησις...

VII

— Εἶσαι ἄρρωστος, Τζιλ;

— Γιὰ τὸ λοιπόν, ἀγαπητὴ μου; Ἐχω τέτοιο παρουσιαστικό;

— Ὀχι, μὰ ἀπὸ τότε ποὺ γύρισες ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ζῆς σάν ἀσκητῆ, δὲν φαίνεται ποθενά κ' ἔχεις ὕφος αὐστηρῶν...

— Ναι, ἀρχίζω νὰ γίνωμαι σοβαρὸς ἄνθρωπος. Ὅσο γιὰ τὸ ὅτι δὲν φαίνομαι ποθενά, ὑπερβάλλεις τὰ πράγματα, Μπόντυ.

Ἡμερὴν τὴν Τρίτη στῆς κομῆσις τῆς Σαμπλάν, τὴν Πέμπτη πῆγα στὴν πρεμιέρα τοῦ «Χρυσοῦ Ὀνειροῦ» κ' ἦρθα σήμερα ἐδῶ, νὰ θαυμάσω αὐτὰ τ' αὐτοκίνητα ποὺ εἶνε τὰ μὲν ὠραιότερα ἀπὸ τὰ δέ, γιὰ νὰ μπορέσω τὸ θράδυ νὰ μιλήσω σάν εἰδικὸς στῆς πρὶγκηπισσις Ἀλέσκιν καὶ νὰ δώσω τὴ γνώμη μου στὴ Βέρθα Ντορματὰ, τὴ μεγάλη μας πρωταγωνίστρια, ἡ ὁποία σκοπεύει ν' ἀγοράσῃ ἕνα. Δὲν ἔχεις λοιπὸν δίκην, Μπόντυ, νὰ λὲς πὼς ζῶ σάν ἐρμητίης.

— Καὶ ὅμως κατὰ ἄλλαξε σὲ σένα! Ὅλος ὁ κόσμος τὸ νοιώθει, τὸ μαντεύει, τὸ ἐπαυαλαμβάνει...

— Καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἔχει δίκην. Θὰ τὸ ἀντιληφθῇ ἐξ ἄλλου στὸ προσεχὲς θεατρικὸ μου ἔργο.

— Ἀλήθεια; Ὅσοτε θὰ εἶνε κατὰ καινούργιο.

— Πολὺ καινούργιο... Βλέπω ἀπὸ τὰ μάτια σου, Μπόντυ, ὅτι θέλεις νὰ μοῦ ἀπευθύνῃς διάφορες ἐρωτήσεις... Μὰ τοῦ κάκου! Κανένας δὲν θὰ μάθῃ τίποτε σχετικὸς ὡς τὴν ἡ-

Ἡ Κλάρα γύρισε ἄλλοτὸ κεφάλι τῆς...

μέρα που θα το παραδώσω στο θέατρο που θα το παίξει. Και τώρα, καληνύχτα, αγαπητέ μου...

Και αφού έσφιξε το χέρι του Λέου Μπόντου, μυθιστοριογράφου της μόδας και κριτικού μιας μεγάλης εφημερίδας, ζήτησε από την Έκθεσι των Αυτόκινητων. "Έξο, τον περίμενε το αυτόκινητό του.

— Στο σπίτι, Μαρτέ! είπε στο σωφέρ. Το αυτόκινητο διευθύνθηκε προς την λεωφόρο Σαί-Ζερμαίν. Ο Τζιλ, με θλίμμα ιππηχανικό, παρακολούθησε το αδιάντροπο σπρε κι έλα τών λεωφορείων και τών αμαξιών.

— Κι' όμως, εν' αλήθεια, ότι δεν είμαι πειά ο ίδιος, συλλογίζοταν. Δεν μπορώ πειά να είμαι. Από τότε, που την είδα, η ζωή μου φαίνεται λιγότερο άσχημη, αισθανόμια περισσότερο όλο για τις ανθρώπινες αθλιότητες κι' άγανακτώ εναντίον της ύποκρισίας και της φευτιάς που θριαμβεύουν... Μέσα σε τόσο λίγο καιρό, εκείνη με άλλαξε... Τι μάγια λοιπόν μου έκανε αυτή η μικρή Κλάρα;... Και γιατί την σκέφτομαι αδιάκοπα;... Πρέπει τάχα να πιστώσω τόν ποιητή, που λέει:

Σ' ένα δοντάκι χιράκι ένα όνομα γλυκό.
Τό δοντάκι μου γιάντισε, χιλιάθηκε και νά ;
Τά γράμματα μεγάλωσαν από γέλιο κομμά,
όπως η ανάμνησι σε μιά καρδιά που αγαπά !..."

...Μιά καρδιά που αγαπάει δεν είναι ακριβώς η δική μου ως τώρα, η μήπως πρέπει να φανταστώ ότι έγινε, αφού η ανάμνησι της Κλάρας μένει πάντα σ' αυτήν τόσο ζωηρή, τόσο θαυαία... Πρέπει να προσέχω, γιατί δεν θέλω αυτό το πράγμα να τραβήξει... Μιά στοργική συμπάθεια, να... μ' έρωτα θυ, όχι!

Ξεδιπλώσε μιά εφημερίδα κι' άρχισε να διαβάει. Μά στάθηκε έξωσαν με τη σκέφι, ότι εκείνο τόν μήνα δεν είχε λάξει καθόλου έπιστολή από την Κλάρα.

«Μήπως είναι άρρωστη;» άναρωτήθηκε μ' άνησυχία.

Ός τότε, εκείνη τού έγραφε κάθε μήνα, άπαντώντας στις έπιστολές που της έστελνε, και, όπως τού είχε μαντέψει ο Τζιλ, έγραφε γοητευτικά. Έβρισκε σ' αυτές τις έπιστολές την ίδια φροκότητα, την ίδια ψυχική λεπτότητα που τόσο τόν είχε γοητεύσει στην κουβέντα της.

Γιά τί γινόταν λόγος σ' αυτή την άλληλογραφία; Γιά λίγο άπ' όλα: γιά ένα βιβλίο που η Κλάρα είχε διαβάσει και γιά το όποιο τού έλεγε τις κρίσεις της, γιά το νέο έργο που ο Τζιλ είχε άρχισει και τού όποιο της έξέθετε τις γενικές γραμμές, κ.τλ. κ.τλ. Μά σ' όλ' αυτά, η Κλάρα ήφερε να γλυστράει πάντα την Χριστιανική της σκέφι, μιά διακριτική συμβουλή. Μιά μέρα, ο Τζιλ, έλαβε μιά έπιμητική έπιστολή γιά κάποια άδυσώπητη και σκληρά ειρωνική κρίσι σε μιά φιλολογική έπιθεώρησι, την όποια έστελνε συχνά στην έξαδέλφη. Γρήγορα της άπάντησε προσπαθώντας να δικαιολογηθή.

Μεταξύ τών άλλων, της έγραφε:

«Θά δυσκολευτήτε πολύ να μ' κάνετε καλά. Γιά όποιονδήποτε άλλον, θάλεγα πως αυτό ήταν άδύνατο. Μά εσάς σας θεωρώ ικανή γιά όλα.»

Και πραγματικά έτσι σκεφτόταν. Μά, ενώ έβρισκε μιά γλυκύτητα άγνωστη του ως τότε σ' αυτή την άδυσώπητη άνάμνησι, έννοιθε ώστόσο τόν έγώισμό του να τρομάζει μπροστά στη δύναμι της γυναικείας αυτής επιδράσεως, που η άποτασι δεν είχε κατορθώσει να την έξασθενήσει. Τότε, σ' εκείνες τις στιγμές, σκεφτόταν:

«Θά κάνω λίγο καιρό να της άπάντησω... Θ' άρχισουμε αυτή την άλληλογραφία...»

Μά μόλις έφτασε έπιστολή της Κλάρας, όποιαδήποτε έργακια κι' άν είχε, την άφνε και καθόταν μπρός στο γραφείο γιά να γράφει την άπάντησι του, γεμίζοντας όλόκληρες κόλλες με τόν πυκνό χαρακτήρα... «Η Κλάρα τού ζητούσε τη συμβουλή του γιά ένα βιβλίο που ήθελε να διαβάσει...η τού άνεκοίνουε μιά σκέφι της σχετικώς μ' ένα σημείο τού έργου του...η άκόμια τού έγραφε τις άνησυχίες της γιά την άδυνατισμένη όρασι τού παππού της και τόν ρωτούσε άν ήφερε κατένα φάρμακο γι' αυτόν, μιά και οι όφθαλμολόγοι δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα... Άμέσως ο Τζιλ, ό όποιος, ποτέ ως τότε δεν σκεφτόταν να ένοχηθή γιά τούς άλλους, άγόρασε το βιβλίο γιά το όποιο τόν ρωτούσε η έξαδέλφη του, το διάβασε προσεκτικά γιά να δη άν ήταν κατάλληλο γι' αυτή και της τού έστειλε...η ξαναδιέβασε το έργο του και το έδιόρθωσε σύμφωνα με τις σκέψεις της Κλάρας...η πήγαινε στις Βερσαλλίες γιά να φρη τόν κομητη ντε Βανέλ, έναν μακρυνό συγγενή του που είχε στα μάτια μια πάθησι όμοια με τού σιανό Νεράλλι και, χρησιμοποιώντας όλη τη δύναμι της εύγλωττίας του, τού άποσπούσε το μυστικό τού φαρμάκου που τόν είχε θεραπεύσει και το όποιο ο γέρος κό-

μης, μισάνθρωπος και έγωιστής καθώς ήταν, κρατούσε ζηλότυπα γιά τον έαυτο του.

Έπί πλέον, ξαναδιάβαζε άπειρες φορές, θριασκοντας πάντα μιά καινούργια γοητεία, αυτές τις έπιστολές, τις γραμμένες σ' ένα τόσο απλό λευκό χαρτί και τόσο διαφορετικές από τα πολυτελή και άρωματισμένα γράμματα που τού έστελναν η θουμάστρις τού ταλέντου του, γράμματα που τά πούσε στο καλάθι, αφού τούς έφρινε μι' άσφρημητη ματσια και στα όποια απαντούσε γενικώς δια τα γραμματεύς του, έφρόσον δεν προφίχοντο από ύψηλές προσωπικότητες.

Μά ο Τζιλ φύλαγε ζηλότυπα το μυστικό της άλληλογραφίας του με την Κλάρα. Και, γιά ν' άποφεύγη τα σχόλια τών ύποκρητών, έφρινε πάντοτε μόνος του στο ταχυδρομείο τις έπιστολές που προφίριε γιά την νεαρή Ιταλίδα έξαδέλφη του.

Έκείνο το άπέγευμα, καθώς μπήκε στο ύπερπολυτελές διαμέρισμα που κρατούσε στο τρίτο πατώμα ενός μεγαλοπρεπούς μεγάρου, ρώτησε άμέσως τόν ύπηρέτη που τού άνοιξε:

—Τό ταχυδρομείο ήρθε, Ζερμαίν;
—Μάλιστα, κύριε όποκόμη.

Ο νέος μπήκε μέσα στο γραφείο του, ένα άπέραντο δωμάτιο διακοσμημένο με την πιο καλλιτεχνική πολυτέλεια. Ο Τζιλ ντε Σέμπρ είχε γοστό εξαεριτικό και είχε κατορθώσει να έπιλώσει γοητευτικά την κατοικία του με τά ύπεροχα παλιά έπιπλα της οικογενείας του και με τά άντικείμενα τέχνης γιά τά όποια ο πατέρας του είχε ζοδέψει τεράστια ποσά.

Έπάνω στο γραφείο θριασκονταν η άλληλογραφία του, μέσα σ' ένα δίσκο από έλεφαντόδοντο. Ένας σάκελλος με πένθος χτύπησε άμέσως στα μάτια του. Τόν πήρε, ενώ συγχρόνως έφρισε να τού ξεούρη ένα έπιφάνημα έκπληξης:

—Μά είναι από την Κλάρα!... Γιά ποιόν λοιπόν έχει πένθος; Μήπως ο παππούς της;

Γρήγορα-γρήγορα, έσχεισε τόν σάκελλο κι' άρχισε να διαβάει την έπιστολή, η όποια έγραφε:

«Δεν σας γράφο, παρά λίγες μόνο λέξεις. Τζιλ, γιάτί το φτωχό μου κεφάλι ήνε τόσο χορησιμύν κι' η καρδιά μου τόσο συνητημένη !... Ο Θεός έπιχε κοντά του τόν αγαπημένο μου παππού !... Έπειτα από μιά άόλογομη άρρωστια, πέθανε εξαεταχρόνια, παρ' όλη τη φιλία του που θ' ήμνε μόνη την μοχη τόν Κλάρα. Μη θυμώνετε πού σοσ το γράφο αυτό, Τζιλ. Έσεις είσαστε πρίν από λίγο καιρό άκόμα ένας έξος γιά μένα. Έκτος αυτού, είμαστε τόσο μακρυνά, ώστε να βλέπομαστε πολύ σπανίως. Μά μόν εινε γλυκό, μέσα στη φιλία μου, να σκέφτομαι τη φιλία σας, που την αισθανόμια άληθινή. Γι' αυτό ακριβώς, άντι να σας στείλω ένα τυπικό νεκροσκίνο άγγελτηκό, σας γράφο αυτή την έπιστολή, που ξεχειλλίζει από τόν πόνο μου, τόν όποιον είμαι βέβαιη πως θα συμμεριστήτε. Η άδελφή τού κ. εφημερίου θάρρη να κατοικήσει μαζί μου ως την ήμερα που θ' άποσφωθω σ' ένα μοναστήρι της Φλωρεντίας, αφού πρώτα κανονίσω τις έποχέςσις μου και νοικιάσω το αγαπημένο μου σπίτι. Θα έχω εκεί, άντι μετριάς πληρωμής, μιά μικρή κάμαρη, όπου θα μπορώ να έργάζομαι. Θα κάνω έρτοχόρια και

μαθήματα Γαλλικής. Κι' ο Θεός θα με βοηθήσει να φανώ θαυραία και να εξαεταχρωσώ στη μεγάλη τόν φιλία. Συγχωρησάτε με, πού δεν σας γράφο περισσότερο, Τζιλ. Δεν άναμνησω πειά το φτωχό μου κεφάλι. Πιστεύατε, σας παρακαλώ, πως η Ιταλίδα έξαδέλφη σας σας θυμάται πάντοτε ποιά. Κλάρα σ

Στο φύλλο της έπιστολής, δάκρυα είχαν κυλήσει και σχημάτιζαν μικρές κτρινωπές κηλίδες.

—Ω! φτωχή μου Κλάρα! ψιθύρισε ο Τζιλ.

Μιά άληθινή συγκίνηση τού έσφιγγε την καρδιά. Έκείνη τη στιγμή, θά ήθελε να θριασκεται κοντά της γιά να την παρηγορήσει, γιά να της άποδείξει ότι δεν ήταν μόνη, αφού είχε τη στοργή τού έξαδέλφου της.

—Θά πάω να κλειστήθω σε μοναστήρι και θά έργάζομαι σαν φτωχή γιά να κερδίσω τη ζωή της!... Αυτή η τόσο εύαισθητη και τόσο γοητευτική!... Αυτή, της όποιας ο πατέρας είναι πάμπλουτος!... Τό προτιμάει αυτό, παρά να ζητήσει κάτι άπ' εκείνου... Την καταλαβαίνω πολύ καλά αυτή την περιφάνεια!... Πόσο και μέσα στη συμφωρα της άκόμια, ένεργητική δέχεται και πώς πιστι έχει στη θεία προστασία!... "Α! τι ύπεροχη που είναι!... Άν είχε συναντήσει μιά όμοια της πρό όχτω χρόνων στο δρόμο μου, η ζωή μου θα είχε αλλάξει.

Έμεινε μιά στιγμή όνειροπολώντας, με το μέτωπο σκεφτικό, τουλακίωνοντας μηχανικά ένα δάχτυλά του την έπιστολή της Κλάρας.

—Όχι! "Όχι! "Όχι αυτό! ψιθύρισε μ' άνοπομνηρία. Δεν έξερεις τί λές, φτωχό μου Τζιλ!... Ναί, πρέπει σ' αλήθεια να είσαι τρελλός, γιά να συλλογίζοσαι έσύ, ό τέλειος έγωιστής, να παντρηθείς αυτή την ύπεροχη Κλάρα, δηλαδή να δεσμευθείς όλόκληρο, αφού έξέρεις εκ τών προτέρων ότι θά έξασκήι έπάνω σου μιά γοητεία παντοδύναμη, με την καρδιά και την αντίληψη που έχει. Στάσου εκεί, φίλε μου!

(Άκολουθεί)

Ο Τζιλ διάβαζε το βιβλίο προσεκτικά...